

Jan Esmann
Drømmefangerne
218 sider
Mellemgaard

En spøjst novellesamling, og sådan skal det vist også være. Forfatteren, der også er kendt for sin kunst og sin spiritualitet, skriver selv på bagsiden af bogen, at det er noget af det særeste i dansk litteratur. Han kalder det også nogle postmoderne komedier.

Men efter endt læsning: En dejlig bog.

Den erkendelse af, at man må have lov til at være den, man er, og at det, man laver, det tager man selv alvorligt, og så må andre jo selvom, - det kan man bestemt godt bruge i sin hverdag, og derfor er bogen allerede ved sin indgang interessant.

Hovedpersonerne spænder fra en pukkerygget psykiater til en satanisk dværg. Bogen er bygget op, så der er noget at tænke over, også rent sprogligt, hvor man bliver konfronteret med alt lige fra bordel-besøg og til behovet for at befri sig for andre menesker, der kan virke som hængedynd. Også det må man godt, det er egentlig en rar måde at få serveret på af en forfatter, at er folk for trælse, besværlige og energikrævende, hvorfor så ikke bare se at komme videre. Og så må man også gerne gøre op med en forvrøvlet Søren Kirkegaard.

Det er tydeligt, at forfatteren trækker på sin erfaring og viden som meditationsleder. Han lader en af sine personer, Zuanjii, tage udgangspunkt i åndedrættet og dermed få kontakt med sin kundalini, der er en meditativ genvej til oplysning, vistnok. I hvert fald vælger Zuanjii at gå all in og få en form for hengivelse eller overgivelse til en lykkestilstand.

Egentlig på et flot sted, og efter at der i første halvdel af bogen er tænkt mange tanker på et filosofisk niveau. Det er som om, at meditationen bliver en form for katarsis ovenpå alle disse overvejelser tidligere i bogen.

Der er også en god gang dramatik på vandet, hvor den ene båd jagter den anden, vi får et hastigt indblik i utroskabens besværligheder og lyksaligheder, og ellers består bogen meget af fodnoter til det skrevne. Noget kan være omend morsomt så ganske svært tilgængeligt, f.eks. får vi en lille historie om en mand, der på et kontor for bortkomne effekter lægger ind pakke med bordet og vil efterlyse indholdet som bortkommet, og så sandelig ikke, om vi også får en ganske pudsigt og sikkert ganske realistisk historie om dumme Peter i skolen, der fik dumme karakterer, men så fik han briller og dermed gode karakterer, før han overhovedet havde præsteret bedre. Den slags siger meget om skolen og dermed menneskeheden.

Vi får en del mere at vide om Peter Brillebærers liv siden hen i bogen. Bl.a. om hans liderlighed og meditationsteknik. Det er bestemt ikke kedeligt at læse.

En anderledes bog med nogle ganske fine pointer.